

Új város

XXVIII. évfolyam
9. szám
2016. szeptember
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

QUO VADIS, EURÓPA?

A lelkeségi
mozgalmak
választ adnak
az elhúzódó
társadalmi
válságra

MÜNCHEN
2016

	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfemwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Cifenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet novisvet@kc.org.rs
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolare.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Szíriai fiatalok, a lélek atlétái
Üzenet a dobogóról
Idősek és fiatalok otthona
Új kongregáció

Interjú

- 6 Találkozások és kölcsönhatások kontinense
Tóth Pál

Nézőpont

- 8 Sebok Cristian
Hortoványi Emőke
Láncos László

Fókuszban

- 10 Quo vadis, Európa?
Györök Tibor
A jövő útján
Maria Voce

Társadalom

- 14 Kölcsönösségekben a természettel
Miguel Oliveira Panoa

Aktuális

- 16 Fiatalok, tanítsatok minket!
Staub Bulcsú

Színes riport

- 18 Út az igenig
Simkó Zsófia

Lelkiség

- 21 Ha Krisztus köt össze
Tertullianusz
22 Az élet igéje - szeptember
Fabio Ciardi

Az ige élete

- 23 Láthatatlan város
Több ember, több szem, több szív

Velünk történt

- 24 „Keressétek, ami odafönt van”

Életmód

- 26 Belső hajtóerő
Soós Rita
A magány okai
Ezio Aceti

Mese

- 28 A boldogság földje
Füstös Mária

Kultúra

- 30 Magányos öregek leszünk?
Hortoványi Jenő
Kitaszítva
Göbel Gergely
31 Okos kavics
Vittorio Sedini





KÁROS MÉLYALTATÁS

Kezembe került egy, a tárgyat oktató egyetemi tanár cikke a kommunikáció szerepéről és eszközeiről az üzleti és politikai életben. Rendkívül gyakorlottan forgatta a szavakat, és a pártatlanság látszatát keltve példaként az általa védett fél erkölcsi tisztaságát és igazát hozta fel, mely – ahogy lehangoló találékonysággal bizonyította – sikerének is záloga. Közben azért talált jól ismert, jól célzott negatív példákat is, egész véletlenül pont a másik oldalról. Csakis gyanakvó természetemnek köszönhetem, hogy némileg sikerült átlátnom a szitán. Marad-e némi sanszuk, hogy kivonjuk magunkat az általános anesztézia hatása alól, amellyel érzékelésre és gondolkodásra képtelenné tesznek nemzetközi és hazai statisztikák, szakértői elemzések, és egyéb objektívnek beállított maszlagok? Ijedten látom, amint legtöbbször nemhogy értékrendjüket, erkölcsi hozzáállásukat, de még a józan eszüket is elveszítik, a mélyaltatás hatása alatt.

Augusztus elején fiatalok táborában jártam. Egyik reggel a krakkói Ifjúsági Világtalálkozó résztvevői számoltak be friss élményeikről. Mi ezalatt a felnőtt segítőkkel az uzsonnacsomagokat készítettük össze, amikor egy anyuka lélekszakadva szaladt ki hozzánk a teremből: „Gyertek, a pápa beszél!” Déjà vu: mintha húsz évet visszamentünk volna az időben. Felsejlett bennem a kép, amikor gimnazistaként vele egy csoportban éltünk a testvériségért. Megdöbbenve lelkesedésén otthagytam csapot-papot, hogy meghallgassam Ferenc pápát, aki a szélesvásznún elhangzott szavaival – „Megáldom álmaitokat!” – felélesztette bennem is a gyakran hamvadó hitet, hogy a fiatalok ideáljai, a mi fiatalkori ideáljaink Istentől valók, megéri hinni bennük, tenni értük.

Válságos az állapot: ökológiai fenyegetettség, geopolitikai átrendeződés, új háborúk, az Európai Unió gyengesége... De megoldás csakis onnan születhet, ahol a problémák gyökereznek: az emberi szívben és észben. Szerkesztőtársaimmal együtt most, hogy szeptemberi számunkon az utolsókat igazítjuk, nagy örömmel vesszük észre ezen a néhány oldalon mennyi kiérlett



© Depositphotos.com/Pawel Dobrowolny

Tudatosságra van szükség ahhoz, hogy éberek maradjunk a világ bódító hatása ellenére.

iránymutatást, valamint fajsúlyos egyéni és közösségi élményt találhatunk. Köszönet Ferenc pápának, köszönet az Együtt Európáért rendezvény szervezőinek; köszönet Miguel Oliveira Panaónak közérthető ökológiai cikkéért; köszönet a jegyességről, a betegségről és halálról személyes vallomást tevőknek. És minden, a lapunkba önkéntesen író szerzőnek, szerkesztő kollégámnak kreatív és aktív munkájáért...

Bizton mondhatom, mert megtapasztaltam: ha hagyjuk, hogy lelkünket-elménket átítassák az ilyen igényes írások, amelyek mögött határozott morális állásfoglalás húzódik, akkor azok igenis felébresztenek a világból kapott érzéstelenítés bódításából. És már „csak” annyi dolgunk marad, hogy ne aludjunk vissza, és lelkiismeretünk szerint nyilatkozzunk és cselekedjünk az élet ezernyi helyzetében. ■

Szíriai fiatalok, a lélek atlétái

A hosszú ideje tartó háború megviseli a Szíriában élőket. Ezért a Fokoláre Mozgalom fiataljainak júniusban egy háromnapos tréninget szerveztek „Az irgalmasság értéke hétköznapi életünkben és az imában” címmel. Aleppoból, Homszból, Damaszkusból és más városokból 65-en érkeztek. Noha Daccache libanoni szerzetesnőt, egyetemi tanárt hívták meg a téma megtartására.

Lina Morcos és Murad Al Shawareb szervezők mesélik: „Az volt a célunk, hogy lelki és emberi téren segítsünk a fiataloknak. Nagy érettséget mutattak mind a whatsapp-on zajlott előkészületek, mind a tréning alatt. Noha nővér előadása nyomán sok kérdés és gondolat merült fel bennük. De az első nap rájöttünk, hogy túl nagy bennünk a feszültség a helyzet miatt, amelyben élünk. Így egy óráig beszélgettünk, majd valaki felvetésére közösen imádkoztunk: elmékedésekkel, énekekkel, és spontán könnyörgésekkel a béke ajándékáért. A második nap megnéztük életünknek azokat a területeit, amelyek meggátolják, hogy teljesen be tudjuk fogadni azt, amit Isten kér tőlünk. Az utolsó nap Chiara Lubich *Ma jobban, mint tegnap* c. elmékedése rávilágított, hogyan tudjuk konkrétan egyre jobban szeretni Jézust.”

„Megértettem, hogy ünnepélyesen kell élnem a jelen pillanatot, felajánlani a fájdalmat és Jézusért megélni – írja egy lány. – Az imádságok alatt éreztem, hogy Jézus ezt mondja nekem: veled vagyok.” Egy másik résztvevő: „Megtanultam, hogyan lehet a negatívot pozitívvá alakítani, és ezt átadni a barátainak. Valamint, hogy ne veszítsem el a reményt a nehézségek láttán.” ■

focolare.org



Üzenet a dobogóról

Elisa Di Francisca olasz törvívó bajnok augusztus 11-én a riói olimpián ezüstérmét nyert. A dobogóra lépve európai zászlót tartott fel, és ezt kiáltotta: „Európa, ne hagyd, hogy a terroristák legyőzzenek!” Utána kifejtette, hogy ezzel a gesztussal a terrorizmus áldozatainak szeretett volna adózni. Kijelentését több politikai pozitívan kommentálta. Ő azonban szerette volna elkerülni, hogy szavait eszközként használják fel bármiféle propaganda céljára, ezért pontosította gondolatait: „Félelemben élünk, félünk a repülőtereken, a liftekben. Európa kevésbé létezik, mint előtte, de a szeretetben lehetséges az együttélés... Ennek üzenete nem politikai, hanem csakis lelkiismereti, mert azt akarják, hogy féljünk egymástól, de nekünk a szeretettel kell válaszolnunk. Fontos értékünk a szeretet: ez a hívők számára Isten ajándéka, melyet meg kell őriznünk. Nem mehetünk bele az »ó« játékukba. Ők azt akarják, hogy egymás ellenlábai, vetélytársai legyünk. Azt akarják, hogy féljünk egymástól, azon mesterkednek, hogy mindenkin eluralkodjon a rettegés.”

A riói olimpián nem Di Francisca volt az egyetlen, aki a dobogóról üzenetet küldött. A tunéziai Ines Boubakri, törvívásban nyert bronzérmét „az arab nők” emlékének ajánlotta. Így fogalmazott: „Az arab és a tunéziai nőkért küzdöttem, ezt különösen fontosnak tartom. Azért vagyok itt, hogy elmondjam, mi hiszünk abban, hogy a nők fontosak, és szerepük van a társadalom építésében.” ■

zenit.org



Idősek és fiatalok otthona

Tanév eleje: az egyetemisták közül néhányan még ezekben a napokban is kétségbeesetten keresnek egy élhető, de nem túl drága lakhelyet: kollégiumot, albérletet. Nincs ez másképp Hollandiában sem, ahol elképesztően magasra rúgnak a bérleti díjak, melyeket a diákok többsége nehezen teremt elő. Ebből a felismerésből, valamint egy szociális problémából indult el egy Amszterdam melletti idősek otthonában az alábbi, nagyon becsülendő kezdeményezés. A lehetőség a huszonévesek számára a következő: ha vállalják, hogy havonta legalább 30 órát eltöltenek aktívan az otthonban élő, 80-90 éves emberek társaságában, akkor cserébe helyben biztosítják a lakhatásukat. Így a diákokról nagy teher kerül le, és az intézmény is jobban be tudja tölteni küldetését. Egyelőre csak a Humanitas elnevezésű idősek otthonában és mindössze hat diáknak van erre lehetősége. De mind az új, mind a régi lakók megnyilatkozásai alapján elmondható, hogy a „kísérlet” eredményei minden várakozást felülmúlnak. Az idősek életébe sok vidám pillanat és téma lopta be magát. A fiatalok arról vallanak, komolyabban veszik az életet, nemcsak a kapott tanácsok miatt, hanem például azért is, mert már több idős barátjuk meghalt az elmúlt hónapokban. Az egymás mellett élés egyik gyümölcse a szoros, szinte „családi jellegű” mély kapcsolatok kialakulása. Egy olyan társadalomban, ahol az elmagányosodás ijesztő méreteket ölt minden korosztálynál, jelzésértékű a kezdeményezés ennyire pozitív kimenete. ■

sbs.com



Új kongregáció

Az egyházban mindig is helye volt a világiaknak, de a II. vatikáni zsinat óta egyre meghatározóbb szerepet kapnak. Ezt figyelembe véve Ferenc pápa, aki a Római Kúria hivatalait a mai kor és az egyetemes egyház igényeinek megfelelően kívánja alakítani, a két családszinódust követően augusztus 15-én új dikasztériumot állított fel, a Világiak, Család és Élet Kongregációját. A pápa támogatást és segítséget kíván nyújtani számunkra, hogy az evangélium aktív tanúságtévként és Isten szeretetének kifejezői legyünk mint egyének, családok és közösségek.

Azok a kompetenciaterületek és funkciók, amelyek eddig a Világiak Pápai Tanácsához és a Család Pápai Tanácsához tartoztak, szeptember 1-jével átkerülnek az új dikasztériumhoz, és ezzel megszűnik a két korábbi pápai testület – olvasható az egyházfő motu proprio-jában (saját elhatározásból hozott pápai rendelkezésében). Az új dikasztérium prefektusának Kevin Joseph Farrell dallasi püspököt nevezte ki a pápa. Az ír származású püspök a Krisztus Légijához tartozó papként szolgált Mexikóban, olasz, spanyol és írországi szemináriumokban, és Washingtonban is. Testvére Brian Farrell püspöknek, aki a Keresztény Egység Előmozdításának Pápai Tanácsa titkára.

„Nagy alázattal fogadom a Szentatya döntését – írja blogján a püspök –, nagyon várom, hogy részt vehessek az egyetemes egyház e fontos munkájában a világiak előmozdításában, a család pasztorális gondozásában, összhangban Ferenc pápa *Amoris laetitia* kezdetű, a szeretet örömről szóló szinódus utáni apostoli buzdításával és az élet védelmével.” ■

Vatikáni Rádió



JOACHIM SCHWIND

1961-ben, Frankfurtban született. Politikai, teológiai és újságírói tanulmányokat folytatott.

1985-ben elkötelezte magát a Fokoláre Mozgalomban.

1990-1997: az *Új Város* német nyelvű testvérlapja, a *Neue Stadt* szerkesztője,

1997-2011: a *Neue Stadt* főszerkesztője,

1999-2015: a *Neue Stadt* kiadó igazgatója,

2015- A Fokoláre Mozgalom kommunikációs koordinátora Ausztria, Németország és Svájc területén.

Milyennek látod ma a keresztény Európát?

Meglátásom szerint az ún. nyugati keresztény Európa még egyáltalán nem az, ami lehetne, és amivé válnia kellene. A múltban sem volt még soha közel ehhez, és úgy tűnik, hogy ma inkább eltávolodik attól, ami lehetne és aminek lennie kellene.

Találkozások és kölcsönhatások kontinense

Európa szerepéről, keresztény küldetéséről kérdeztük Joachim Schwindet a *Neue Stadt* volt főszerkesztőjét ez év januárjában, Budapesten.

Szerinted mi az Európa-terv lényege? Mi Európa hivatása?

Az amerikai álom, ahogy azt az USA címerében is olvashatjuk, az „e pluribus unum”, a sokból legyen egy. Ezzel szemben Európa az „in pluribus unum” megvalósítására hivatott, azaz hogy soknak megmaradva legyen egy.

Ambiciózus terv. Képes erre Európa?

Képes rá és hivatása is van arra, hogy megvalósítsa ezt az eszményt. Képessége történelmi és társadalmi tapasztalatából fakad. Európa soha nem volt etnológiai értelemben homogén képződmény. Lakossága mind genetikai, mind kulturális értelemben állandó találkozások és kölcsönhatások eredménye, kezdve a homo sapiens és a neandervölgyi ember találkozásával, a Kr. e. 6. évezred táján zajló, tudományosan még kevésbé feltárt genetikai változásokon keresztül az indogermán

népek vándorlásán át a germán és a szláv népek letelepedéséig. Folytathatjuk a rómaiak birodalomépítő törekvéseivel, a népvándorlással, a háborúkat követő népességcserékkel egészen napjaink tudatos migrációs politikájáig. Európa egésze nem zárt egység, és a kisebb népcsoportok és nemzetállamok sem képeznek etnikailag és kulturálisan zárt szigeteket. Németországban ma is vannak olyan dialektusok, amelyek beszélői nem értik egymást. Európa csírájában magában hordozza azokat a feltételeket, amelyek az emberiség legnagyobb álmának megvalósításához szükségesek: a különbözőségek olyan együttélését, amelyben a különbségek megmaradnak és kibontakozhatnak.

Európa tehát nem olvasztótéglly, és nem is elkülönült nemzetállamok együttese?

Az Európa-tervben ott rejlik egy küldetésstudat, melyre ma ismét sokan hivatkoznak, és amely

kereszténységéből fakad. A kereszténység ezt a kontinenst minden más földrésznél jobban formálta. A keresztény tanítás szívében pedig a háromszemélyű egy Istenben való hit áll. Benne megtalálhatjuk az abszolút egységet és egyúttal a lehető legnagyobb különbözőséget is, Ő egy és egyúttal kapcsolat is. A háromszemélyű egy Istenben való hittel együtt jár a „másokkal való kapcsolat, a velük való közösség” – ahogy Gisbert Greshake fogalmaz. Ennek következtében Európa, a keresztény Európa nem talál magára, ha önmeghatározását a másoktól való elhatárolásban keresi. Csak a másokkal való együttléttben, a másoknak való odaadásban leli meg igazi identitását.

Sokan a másokkal való versenyben látják az önmegvalósítás útját...

Samuel Huntington tézise a civilizációk összecsapásáról ebben a perspektívában értelmét veszti.

Egy valódi, szentháromságos hittől átjárt keresztény kultúra soha nem tud összeütközni egy másik kultúrával. Bárkivel is kerüljön szembe, mindig a kapcsolatot fogja keresni, és párbeszédbe kezd vele, mert felismeri, hogy „a másik szükséges ahhoz, hogy önmagam legyek” – hogy ismét Greshakét idézzem. Egy konfrontatív, az előnyöket és hátrányokat méricskélő és végső soron materialista szemléletű gondolkodás ebben a gyengeség jelét látja, mert látszólag állandó önfeladásról szól. Ha azonban jobban belegondolunk, akkor a személylé válás folyamatáról van szó, amelyen minden emberi lény keresztülmegy: énünk a másokkal való kapcsolatban bontakozik ki.

A befogadás hangsúlyozása nem inkább a liberális gondolkodás sajátja?

Itt többről van szó, mint liberális toleranciáról, többről, mint békés

egymás mellett élésről, többről, mint multikulturális vendégszeretetről. A keresztény kultúra életközösségre törekszik, az adományok cseréjére, egymás kölcsönös megajándékozására, ahol ki-ki ad és kap. Ennek feltétele természetesen az a készség, hogy teljes mértékben belevigyük ebbe önmagunkat, a sajátunkat.

A legfontosabb keresztény érték tehát a kapcsolatokban rejlik.

Európa sokat emlegetett „lelke”, „keresztény” lelke elsősorban nem morális kérdés, nem a szimbólumok, rítusok és szokások megtartásán múlik, noha ezek is fontos szerepet játszhatnak. Európa lelke mindenekeelőtt abban mutatkozik meg, hogy képesek vagyunk kapcsolatot építeni és életközösségre lépni másokkal, hogy képesek vagyunk felkarolni másokat és otthont adni nekik, hogy képesek vagyunk másokat igazi valójukban megismerni és „tartóra helyezni”.

Az ember azt mondaná, hogy ma mindennek éppen az ellenkezőjét látjuk...

Azt hiszem, hogy Európa mindezt még nem ismerte fel eléggé, és csak igen kis mértékben valószínűsítette meg, annak ellenére, hogy alapító atyái ebben a távlatban gondolkodtak. Ezért nagy bátorságról tesz ma tanúságot az, aki Európa keresztény gyökereinek fontosságát hangsúlyozza. Aki a keresztény Európát megóvni, megmenteni vagy védelmezni akarja, megfosztja a lehetőségtől, hogy hivatását megvalósítsa. Egy olyan Európa, melyben elhatárolódunk egymástól és a kívülállótól, az sem nem keresztény, sem nem európai, hanem elárulja saját lelkét. ■



© Depositphotos.com / Liudmyla Soloviova

TÁRSADALOM

Felelősen élünk?

Sebok Cristian

Tavaly Braziliában jártam a szüleimnél. Visszafelé Svájcban keresztül jöttem, és Zürich nyomasztó hatással volt rám. Egy derűs és békés szigetnek tűnt, de a túlzott jólét és a meddő tisztaság szinte undort keltett az emberben (még a vonaton és a fürdőszobákban is kellemes zene szólt). Sokkal kevésbé zavart a szegénység és a zűrzavar Braziliában, mint a hivalkodás, vagy az értékek és az elevenség hiánya a gazdag Európában. Az ellentét túl szembetűnő. Túl sok nyomorúság van az egyik oldalon, és hatalmas jólét a másikon.

Abba kell hagynunk végre a fejlődésmániás szónoklatot, ami csak a szegényekkel foglalkozik! Nem elég Afrika felemelkedésével foglalkozni, vagy kiemelni az embereket a favelákból: a vagyonos országoknak és a brazil milliomosoknak változtatniuk kell az életszínvonalukon. A korlátlan luxus fenntarthatatlan.

A bevándorlók áradatát Európába az egyenlőtlenség indította el. Ezek az emberek az otthonukat a „nyugati álom” miatt hagyták el, amit maga Európa exportált. Lezárhatjuk a határainkat, békét vihetünk Afrikába és a Közel-Keletre, beindíthatjuk a fejlődést a szegény országokban, de a terrorizmus, a tömeges bevándorlás, az öngyilkosságok és új háborúk nem fognak megszűnni. A hosszú távú megoldások a fenntartható fejlődésért a vagyonos közösségek saját házuk táján való tettein múlnak.

A fősodorbéli média mindezt figyelmen kívül hagyva eltorzítja a mostani menekültválságot, a beléptetés kontrollálása pedig a migráció irányításának illúzióját kelti. A vita gyökerei sokkal mélyebbre nyúlnak a pro- vagy anti-migráció kettősségénél. A kulturális szinten felmerülő kérdések: Hány bevándorlót akar Európa befogadni? Működhet-e itt egy brazil- vagy amerikai-típusú multikulturalizmus? Mi fog történni a kereszténységgel? Milyen veszélyekkel és előnyökkel jár az iszlám kultúra jelenléte az öreg kontinensen?

A tömeges vándorlás elleni küzdelem e kérdések megválaszolása és az egyenlőtlenség figyelembe vétele nélkül sziszifuszi munka marad. ■

IRODALOM

Aktuális mondat a szeretetről

Hortoványi Emőke

Most – amikor szinte naponta hallunk újabb me-
rényletekről, mészárlásokról, miközben a helyszín is
közeledni látszik – Batta György verse, az *Egy mondat
a szeretetről* visszhangzik bennem. A szerző a litánia
műfaját követi a változó-ismétlődő részek folyamával.
Minden élethelyzet után visszatér a refrén: „Hol szeretet
van, / Ott szeretet van.” Egyetlen lélegzetvétellel sorol-
ja, hogy mi minden szeretet, képeiben összefonódik az
emberélet és a természet szépsége: „nemcsak bölcs vénék
tanácsában..., és nemcsak abban, ahogy az anya is ott lüktet
végig a magzatban...; nemcsak az estben aláhulló pehely-
ben...”. A halál kultúrájával az élet kinagyított, apró részle-
tei állnak szemben: „torokolattüzek ibolyákban égnek csak,
szelíd lángban, számocefej a vércsepp.”

Illyés Gyula *Egy mondat a zsarnokságról* című ver-
séhez hasonlóan megfogalmazódik az embertelenség
tapasztalata: „Bárhol a zsarnok: égetnek szenvedő arcok
/ Szemükből a kiáltás roncsoló sugárzás / Rémműlten hor-
dod kozmikus sorsod... / Nincs menekvés földön-égen?”
Viszont a két beszélő szándéka merőben különbözik:
Illyés Gyulánál a zsarnokság, ahogy kikezdi a hétköz-
napokat, mindent leront maga körül. Ez a vers viszont
következetesen igenlő, Batta épp a megtorpanás csönd-
je után mondja ki teljes hitellel: „S ekkor fénylik fel Isten
/ Lelkedben, minden sejtvedben / Általa emberré épülsz /
Már csak a jóra készülsz.. Együttérzés és felelősségvállá-
lás fölé, még följebb viszi a láthatárt, ahol az apró már az
egyetemessel találkozik össze: „Nyújtd a kezed, s tenye-
redbe vedsz / Akár egy cinege madárkát, a Földet / Ezt az
árvát, ezt a vergődő vérzöt, / Lángokban égőt, csapzottat,
meggyalázottat... / Csak arról énekeljen: / Ahol szeretet
van, remény és jövő van.”

A jelenünkben terjedő kiszámíthatatlan erőszakra, a
szétzilált békére, az ártatlanok kiszemelésére lehet vála-
szunk a harag, az önvédelem, az elzárkózás. De más lehe-
tőséget is eszünkbe juttat-e a 25 éve íródott vers? Segítsen
e szépségtől ihletett mű élménye óvni világot, védeni kap-
csolatot, élni reményt! ■

SPORT

Megharcolt győzelem

Láncos László

„Miért vágyik a legtöbb sportoló arra, hogy olimpiai bajnok legyen? Miért értékesebb az ötkarikás játékokon szerzett érem minden más győzelemnél? Talán mert ez az a verseny, megmérettetés, amelyen a legtöbb nemzet vesz részt, és mert négyévenként rendezik meg. Ez a két tény teszi különlegessé és egyben jelentőssé a részvételt. Ahhoz, hogy valaki győzelmi eséllyel indulhasson, nem csak tehetségre, hanem további nagyon lényeges emberi értékekre is szüksége van, mint a szorgalom, kitartás, önfegyelem, akarat, alázat... Négy év nagy idő, pláne 8 vagy 12 úgy, hogy közben ott maradj a csúcson.

Mi, magyarok nagyon előkelő helyet foglalunk el a világban az eredményesség tekintetében. A Riói Olimpiát is figyelembe véve eddig összesen 495 érmet szereztünk (173 arany-, 149 ezüst-, és 173 bronzérmes). A kiválóak között is vannak kiemelkedők, akik meg tudják védeni vagy ismételni olimpiai győzelmüket. Ilyenek Gerevich Aladár, Kovács Pál, Gyarmati Dezső, Egerszegi Krisztina, Balczó András, Darnyi Tamás, Nagy Tímea, Szilágyi Áron, Kammerer Zoltán és Kulcsár Győző.

Túl a személyes sikereken van más üzenete is a győzelemnek. Emlékszem egy Darnyi Tamás interjúra, ahol Széchy Tamás indulás előtt megjegyezte: „Ne felejtse el, fiam, hogy a Hazáért is úszol!” Nem is tudjuk, csak sejtjük, hogy mi játszódik le a dobogó tetején ilyenkor a győztes fejében és szívében.

Sokan az élsportot valami rossz dolognak tartják, pedig nem az. Az egyik kedves filmem a „Tűzszekerek”, amelyben a brit (skót) olimpiai bajnok „Eric Liddell” arról beszél, hogy Isten tehetséget adott neki, és örömet leli abban, hogy gyorsan tud futni. Hát akkor fussunk, ússzunk, vívjunk, kajakozzunk... Isten dicsőségére!

A csúcstra való feljutáson túl, van más hozadéka is a győzelemnek, mégpedig a nagyobb hírnév és a nagyobb felelősség. Ez talán még nagyobb kihívás, mint maga a győzelem. Példaképekké kell válnunk és nem mindegy, hogy milyennekké, hogy elmondhassuk: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam.” (2Tim 4,7) ■



plus.google.com



© Depostphotos.com / Andrea Izzotti

Szembetűnő a társadalmi egyenlőtlenség.

Batta György költeménye következetesen igenlő.

Kozák Danuta kajakozó 2012-ben kettő, idén három arannyal tért haza.



www.port.hu



Quo vadis, Európa?

A lelkeségi mozgalmak választ adnak a kor kihívásaira – mutatott rá a negyedszer megrendezett *Együtt Európáért* rendezvény.

„Ezeket a keresztényeket nem lehet többé szétszakítani, már egységben vannak” – mondta Reinhard Marx bíboros, müncheni érsek. A 3000 résztvevő közül nem ő volt az egyedüli, akit 2016. július 2-án magával ragadott az *Együtt Európáért* nemzetközi találkozó széles nyilvánosság számára megtartott záróeseménye. A kontinens számos országából, több mint 200 keresztény lelkeségi mozgalmából érkezett mintegy 1700 résztvevő egy kétnapos kongresszus után a müncheni Karlsplatzon lépett ki a nyilvánosság elé, hogy tanúságot tegyen a kiengesztelődésről.



Aktuális tegnap és ma

Az *Együtt Európáért* története 1999-ben kezdődött, azt követően, hogy II. János Pál pápa pünkösdi ünnepére a római Szent Péter térre meghívta a katolikus lelkeségi mozgalmak tagjait, és arra biztatta őket, hogy ki-ki a saját karizmáját megőrizve, de egymással szorosabb együttműködésben tevékenykedjen azért, hogy Európát újra áthassa a keresztény szellemiség. Még ugyanezen évben fontos eredmény született a katolikus és lutheránus egyház közötti közeledésben: a két egyház képviselői október 31-én (a reformáció napján) Augsburgban aláírták a megigazulás tanáról szóló közös nyilatkozatot. Ezután már a protestáns és ortodox egyházak képviselői is csatlakoztak az *Együtt Európáért* kezdeményezéshez. 2004-ben és 2007-ben Stuttgartban, majd 2012-ben Brüsszelben került sor nagyobb találkozóra. 2016-ban, a Brexit és a menekültválság idején, még sokkal aktuálisabbnak tűnik az *Együtt Európáért*, mint valaha. Ez abban is megmutatkozott, hogy a hírközlési csatornák is – legalábbis Németországban – minden korábbinál nagyobb érdeklődést mutattak.



Ferenc pápa és Bartolomaiosz konstantinápolyi pátriárka videóüzenetben szólta a résztvevőkhöz. A katolikus egyházfő így értékelte a kezdeményezést: „Az *Együtt Európáért* egy összetartó erő, amelynek célja nyilvánvaló: hogy



a kereszténység alapvető értékeivel konkrétan válaszoljon válságban lévő kontinensünk kihívásaira.” Az ortodox egyház legnagyobb tekintélye pedig hozzáfűzte: „Talán soha nem volt még ekkora szükség és igény az összefogásra, az együttműködésre, és a szolidaritás tetteire (...) Amikor a kísértés azt sugallja, hogy ne fogjunk össze, a keresztények különösen is arra hivatottak, hogy bemutassák az Egyház alapvető princípiumát, a közösséget (koinonia, communio).”

Wittenberg 2017 felé

A rendezvény során meghatározó volt, hogy az ökumenikus közélet terén új, fontos események előtt állunk. „Elég volt már 500 év megosztottságából!” – jelentette ki nyomatékkal Walter Kasper bíboros a találkozó kezdetén, utalva a reformáció küszöbön álló 500 éves évfordulójára. Ez a jubileum valóban egészen más lesz, mint az eddigiek. A korábbiak során ugyanis a protestáns egyházak önazonosságukat ünnepelték és

emlékeztek közösségeik alapító eseményeire. Ma viszont már így fogalmaznak vezetőik: „Nem a szakadást akarjuk ünnepelni! Jézus Krisztust akarjuk ünnepelni. Katolikus testvéreinkkel együtt közösen szeretnénk odafigyelni az evangélium üzenetére, begyógyítani az elmúlt évszázadok sebeit és rátalálni a kiengesztelődés, a teljes egység útjára.” Ebben a szellemiségben fog Ferenc pápa 2017-ben Wittenbergbe látogatni (a hagyomány szerint itt tűzte Luther Márton 500 évvel ezelőtt a vártemplom kapujára 95 tételét). Azt, hogy idáig eljutottunk, egy hosszas előkészítő munka előzte meg a Lutheránus – Római Katolikus Egység Bizottsága részéről. Kétségtelenül tetten érhető ebben a Szentlélek tevékenysége, de gyümölcse a Németországban élő katolikus és protestáns hívők mély egységvágának is, amely számtalan együttműködésben is megnyilvánul, nem utolsósorban a különféle lelkeségi mozgalmak keretein belül. „Elég volt már 500 év megosztottságából!” – ez a mondat a találkozó egyik szlogenjévé is vált. Különösen is magával ragadó volt ebben a tekintetben a németországi katolikus és lutheránus egyház

legfőbb méltóságainak közös tanúságtétele. Reinhard Marx bíboros, müncheni érsek és Heinrich Bedford-Strohm, bajor tartományi érsek, a németországi evangélikus egyház elnöke már a konferencia első napján közösen léptek fel a színpadra. A müncheni helyszín kiválasztásánál az is szerepet játszott, hogy Németország két legnagyobb egyházi vezetőjének ebben a városban van a székhelye. A színpadon mégsem magas méltóságok jelentek meg, hanem két felelősségteljes egyházi tisztségviselő, akik mindenekelőtt testvérek,



together4europe.org (5)



és szemmel látható barátságban és egységben vannak egymással. A találkozó előmozdította a kontinens keleti és nyugati része közötti kapcsolatot is. Bár ezen a téren még bőven maradt tennivaló, például hogy Kelet is megfelelő súllyal legyen jelen és hallassa hangját. A szombati megmozduláson a kiengesztelődés témájában főleg a mi régióinkból (Szlovákia, Magyarország, Oroszország) hangzottak el tanúságtételek. Szergej Altucsov ígéretet tett arra, hogy a „kiengesztelődés kulcsát” (a szombati záróesemény végén minden résztvevő kapott egy jelképes kulcsot a rendezvény kulcskifejezései: „találkozás”, „kiengesztelődés”, „jövő”) elviszi Putyin elnöknek.

Társadalmat alakító erő

A találkozó, illetve az azt lezáró nyílt nap légkörét nagyszerűen érzékelteti Maria Vocénak, a Fokoláre Mozgalmunk elnökének vallomása: „Olaszul beszéltem, és szavaimat szinkron

fordították. Mégis az volt a benyomásom, mintha mindenki értette volna az olasz nyelvet – nem voltak nyelvi akadályok!” Majd hozzáfűzte: „Előadásom témája ez volt: »Az egység lehetséges«. Erről azonban nem is kellett meggyőzni senkit, mivel éreztem a téren jelenlevők között Jézus jelenlétét. Láttam hűségüket, kitartásukat, hogy nem vette kedvüket az esős idő, pedig négy órát állva kellett tölteniük. A tömegben sok-sok fiatal, esernyő nélkül. Általában a zene az, ami odavonzza a hallgatóságot egy térre, majd a beszédek alatt alábbhagy a figyelem. Az itt megjelentek viszont még a nehezebben követhető előadásokat is lankadatlan figyelemmel hallgatták.” Gerhard Pross (YMCA, Keresztény Fialatok Egyesülete) a jövő egyházának körvonalait fölvezolv Jézus szavait idézte: „Isten Országát egy hálóhoz hasonlít” (Mt 13,47). Isten népének közösségében a különféle kifejezési formák, hagyományok, lelkiismereti irányzatok, mint egy háló



together4europe.org (4)

kapcsolódnak majd egymáshoz. Ezt a gondolatot Martin A. Steinbeithner (karizmatikus megújulás) még inkább elmélyítette tanúságtételében: „Nyugaton az egyház nyilvánvalóan egy diaszporális helyzet felé halad, vagy talán már ma is abban van. Ilyen körülmények között a hálószerű együttműködés képessége nem csupán hasznos, hanem egyenesen az életben maradás feltétele.” „Van-e jövője a reménynek?” – tette fel a kérdést előadásának elején Michael Hochschild szociológus, a posztmodern kor szakértője.





Majd rögtön meg is fogalmazta tézisét: „Önök, a lelkeségi és szociális mozgalmak a válasz!” Egy elhúzódó társadalmi válságban az intézmények elveszítik a hitelességüket és az emberek bizalmát. Ezzel szemben a lelkeségi és szociális mozgalmak előnye, hogy kicsiben már elővételezik a jövőt, ahogyan majd élnünk kell. Persze a keresztény mozgalmaknak is komoly kihívásokkal kell szembenéznük ahhoz, hogy fáradozásaik eredményesnek bizonyuljanak.

„A jelenlegi társadalmi rendszer nem működik többé. Önök, mint mozgalmak képesek megadni a jövőbe vetett bizalmat. Ami még szükséges, hogy önértelmességükben és cselekvésükben is még inkább kulturális formáló erővé váljanak. Bizonyos értelemben a lelkeségi mozgalmaknak is társadalmi mozgalmakká kell válniuk!” ■

A jövő útján

Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom elnökének beszéde



„Az egység lehetséges.” Talán abszurdnak hangzik napjainkban ez a kijelentés Európában, melyre a világméretű terrorizmus, az egyre több háború, a bibliai mértékű migráció, a fokozódó intolerancia nyomja rá bélyegét. Álom ez, utópia? Nem, ellenkezőleg: egy tapasztalatról beszélünk, amelyet különböző európai keresztény mozgalmak és közösségek immár több mint 15 éve élnek, és tanúsítják, hogy az egység lehetséges. Megtapasztaltuk, hogy van valami soha el nem múló, elpusztíthatatlan, ami összeköt minket: a Szeretetet, a Szeretet-Isten.

Ez a Szeretet tágra nyitotta szemünket és a szívünket, hogy átöleljük kontinensünk félelmeit, könnyeit és reményeit. Ebben az egész negatívumban, mely mintha felülmúlta bennünket, felismerjük az emberré lett Isten kereszten elszenvedett fájdalmát, aki megmutatta ezzel mérhetetlen szeretetét, és megnyitotta számunkra a feltámadás reményét. Mai rendezvényünket három kulcsszó jellemzi: találkozás – kiengesztelődés – jövő. Azért találkozzhatunk, mert azzal, hogy Isten megtestesült, elénk jött, hogy találkozzon velünk.

Azért engesztelődhetünk ki, mert Jézus a kereszten kiengesztelt bennünket Istennel és egymással.

Azért járhatjuk biztosan a jövő útját, mert Ő, aki legyőzte a halált, velünk van, és Európa valamint a világ egysége felé vezet minket, hogy megvalósulhasson imája: „Legyenek mindnyájan egy” (Jn 17,21).

Valóban érdemes életünket egy ilyen hatalmas cél szolgálatába állítani. Szeretnénk együtt bocsánatot kérni a múltbeli szakadásokért, melyek háborúkba és

halálba hajsolták Európát. Szeretnénk ma együtt tanúságot tenni a tiszteletben és az egyházaink, közösségeink különbözőségének szépségében megélt egységünkről. Szeretnénk együtt annak az újdonságnak a szolgálatában állni, mely segít, hogy újra elinduljunk Európa útján. Mi – életünkkel elköteleződve – továbbadhatjuk az evangélium újdonságát. Jézus a halála előtt így imádkozott: „Atyám, legyenek mindnyájan egy.” Megmutatta, hogy mindnyájan testvérek vagyunk, és az „emberiség családja” lehetséges, az egység lehetséges, az egység felé tartunk. Mi, akik ma itt vagyunk, vállaljuk, hogy eszközei leszünk ennek a fordulatnak, Európa új távlatának, eszközei az egység felé vezető út felgyorsulásának, és mély párbeszédet kezdünk a Föld minden emberével, minden emberén keresztül. Ez a párbeszéd az úgynevezett „arany-szabállyal” lehetséges, mely így szól: „Ne tedd azt másnak, amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek” (vö. Lk 6,31).

Ez tulajdonképpen azt jelenti: szeress. És ha a szeretet kölcsönössé válik, kibontakoztatja mindenki között a testvériséget. Európa pedig az egyetemes testvériségben fedezheti fel újra hivatását. Chiara Lubich még az 50-es években ezt írta: „Ha egy napon a népek fel tudják majd áldozni önmagukat, és a hazájukról alkotott elképzelésüket [...], és ez megvalósul az államok közötti kölcsönös szeretet által, amit Isten ugyanúgy kér, mint a testvérek között megélt kölcsönös szeretetet, az a nap egy új korszak kezdete lesz.”

Éljünk tehát ezért az új korszakért! Az egység lehetséges!

Fordította: Fekete Mária



Kölcsönösségben a természettel

A környezeti válság leküzdéséhez szükség van az önmagát ajándékozó ember közreműködésére.

A természet mindig a szükséges és a felhasználható erőforrások közötti egyensúly fenntartására törekszik. Minden természetes ökoszisztéma így működik, és a civilizáció hajnalán az ember is így élt. Közösségekbe szerveződünk, földműveléshez, állattenyésztéshez kezdtünk, de a kapcsolat a minket körülvevő természettel harmonikus volt. Még ha a szelektív tenyésztéssel valamelyest meg is változtattuk a tájképet, a természet lassú reakciója lehetővé tette, hogy a környezet kompromiszsumok nélkül változzon meg. Az ipari forradalom azonban gyökeresen felforgatta ezt a harmóniát.

Az ember hamar felfedezte, hogy uralkodni képes a természet erőin. A tudomány és a technika vívmányaival a magunk akarata szerint tudtuk formálni a bolygó képét. Hatalmába kerített bennünket az az illúzió, hogy talán nem is vagyunk a természet része, talán többek vagyunk magánál a természetnél. A református teológus, Jürgen Moltmann szavaival élve, ez a környezeti válság első pillanata: az emberiség elidegenedése a természettől és a természet elidegenedése az emberiségtől. A korabeli etika, amely az emberi tevékenység helyes voltához hivatott alapot szolgáltatni, sajnos a Teremtés

könyvének hibás értelmezéséből indult ki. Az antropocentrikus interpretáció hódított tért, amely szerint a világ kizárólag az ember érdekében lett teremtve. Ez az értelmezés hibás – magyarázza Moltmann –, ugyanis a bibliai szövegek alapos hermeneutikája világossá teszi, hogy a világot Isten szeretetből teremtette, és a teremtés koronája nem az emberi személy maga, hanem a szombat, azaz Isten dicsősége. Valójában „uralni a természetet” a szó eredeti értelmében szolgálatot jelent. Ez a sérült kapcsolat az ember és a természet között három dologban nyilvánul meg: növekvő városi környezet és következképpen egy mesterségesen kialakított életmód, a virtuális civilizáció létrejötte, valamint a természetes környezet súlyos károsodása. A környezeti kár felismerése később egy éppen ellentétes szemlélet létrejöttéhez vezetett, amely szerint a természet ugyanakkora értékkel bír, mint az ember, és az emberi cselekedet központja maga az élet. Ez a biocentrikus megközelítés. Míg az antropocentrikus látásmód túlértékeli az ember és a természet

közötti kapcsolat vertikális dimenzióját, mert a köztük lévő különbséget emeli ki, a biocentrikus látásmód a horizontális dimenziót értékeli túl, abból kiindulva, hogy mi magunk is a természet része vagyunk.

A környezeti válság tényleges oka tehát kulturális, etikai, antropológiai és teológiai eredetű, és ahhoz, hogy felül tudjunk emelkedni rajta, mélyebbre kell mennünk saját emberségünk megértésében.

Az emberi személy önmagát ajándékozó lény. A Sophia Egyetemi Intézet kozmológia és episztemológia professzora, Sergio Rondinara szerint a keresztény gondolkodásnak „a személy és természet közötti helyes és adekvát kapcsolat megalapozása érdekében újra kell definiálni a Teremtés könyvében olvasható emberközpontú karaktert”. Keresztény antropocentrizmusra van szükség, amelynek lényege Krisztusban van. Ferenc pápa azt állítja, hogy „a valóság keresztény felfogása szerint az egész teremtés rendeltetése Krisztus misztériuma által valósul meg, aki jelen van az összes dolog kezdetétől fogva: »Minden általa és érte teremtett« (Kol 1,16)” (LS 99). Ha engedjük, hogy Krisztus határozzon meg minket, mint az Ő szeretete által megújult teremtenyeket, annak két fontos változás lesz az eredménye, amely nagyban befolyásolja az emberi személy és a természet kapcsolatát. Egyrészt egységet teremtünk saját, belső életünkben, valamint a társadalom, a politika, a tudomány és a gazdaság területén, de a népek és a kultúrák között is, másrészt munkánkkal a kozmosz beteljesedését készítjük elő.

Ez hát a keresztény etika antropocentrikus gyökere, a krisztusi, az ajándékozó antropocentrizmus. A fő gondolat az ajándékozó



© Depositphotos.com / Mauricio Jordan de Souza Coelho

emberközpontúság mögött az egyén megújulása. E megújulás eredménye, hogy a személy már nem a saját érdekében gondolkodik, cselekszik és él, hanem saját magát ajándékozva. Ez azt jelenti – írja Rondinara –, hogy „az önmaga ajándékozásában megvalósult személy egyre inkább önmaga lesz, mint Isten gyermeke, és teljes kölcsönösségben él a hozzá hasonlókkal, olyannyira, hogy »egy szív és egy lélek« lesznek (ApCsel 4,32), és ezzel az emberiséget és a kozmoszt Isten életéhez viszi közelebb”.

Ha azonban az ajándékozó antropocentrizmust csak saját magunkra vonatkoztatjuk, akkor így is könnyen az „énközpontúság” csapdájába eshetünk. Az emberi személynek van egy nagyon fontos belső dimenziója, egy „belső énje”, de szintén van egy eksztatikus, önmagán kívüli dimenziója, egy „külső énje”. Végző soron a közösségre (kommunió) vagyunk meghívva. Sőt, a fő jellemzőnk, ami megkülönböztet minket a többi teremtenytől, hogy „képesek vagyunk kapcsolatban lenni és közösségi eseményeket létrehozni, amelyek során a teremtenyek felszabadulnak az

állandó önmagukra utaltságból és mások felé fordulnak” – írja Rondinara. Az ökológiai megközelítéseket is figyelembe véve, beleértve Ferenc pápa átfogó ökológiáját, amely már önmagában is sokféle perspektíva szintézise, világos, hogy nincs egy kitüntetett útja annak, hogy megértsük és átlássuk az ökológiát. Provokatívan fogalmazva: nem beszélhetünk többé kizárólag tudományos nyelvezettel az ökológiáról. A kapcsolatiságban, vagy bensőségebb kifejezéssel élve, a közösségben azonban minden megközelítés megtalálja a közös alapot. Ezt a közös alapot közösségi ökológiának nevezhetnénk, amely nem helyettesíti az ökológiai gondolkodás egyetlen korábbi formáját sem, inkább azok közös talaját jelenti. Ha életünk és tetteink középpontjába a közösség előmozdítását tesszük, gyakorlatilag eddig példátlan módon kinyílnak a kapcsolat újdonságára – ahol a másik fél akár a hatalmas és sokszínű természet is lehet, vagy a végtelen világegyetem –, akkor vajon ki mondhatja meg, mit rejt a jövő? ■

**Fordította és szerkesztette:
Kovács Bertalan**



Fiatalok, tanítsatok minket!

„Ma nekünk, felnőtteknek szükségünk van rátok, hogy megtanítsátok nekünk – ahogyan ma teszitek – az együttélést a különbözőségben, a párbeszédben, a multikulturalitás megosztásában, nem mint fenyegetést, hanem mint kedvező lehetőséget.” (Ferenc pápa, Krakkó, 2016. július 30.)

Kamasz fiatalokkal foglalkozom, mint animátor. Ők már nagyon mélyen élik meg a barátságot, a közösséget, és közben felteszik maguknak az élet nagy kérdéseit. Sokan ekkor fedezik fel Istent, a szeretetét, és hozzák meg az első tudatos döntést mellette. Én is kamaszként tértem meg. Talán ezért is szeretek mellettük lenni, mert ezt egy kicsit mindig újra-élhetem. Emlékszem, diákkoromban milyen sokat jelentett számomra annak a néhány fiatal felnőttnek a támogatása, akik segítőként, mentor-ként voltak mellettünk. A nemzetközi találkozók pedig egész életemre meghatározó élményt jelentettek.

Ezért vállaltam fel, hogy elkísérek egy csoportot az Ifjúsági Világtalálkozóra, Krakkóba. A Gondviselés fantasztikus ajándékokkal halmozott el az utunk során. A plébániától kapott anyagi segítség, az éjszakai különvonattal utazás az osztrákokkal, a befogadó lengyel család túlcserélő vendégszeretete, a programokra eljutás kalandjai... Mind-mind Isten eszközeinek bizonyultak ahhoz, hogy kis csoportunkkal rendkívüli módon be tudjuk fogadni a találkozó kegyelmeit. Felfedeztük a jézusi szeretet forradalmát, az irgalmasságot és a testvériséget, amire Ferenc pápa a résztvevőket, és rajtuk keresztül az egész világot emlékeztette.

Az egyik legmélyebb pillanat számomra a közös imavirassztás és Ferenc pápa elmélkedése volt a Campus Misericordiae réten, kétmillió fiatal társaságában. Itt beszélt arról, hogy nem azért jöttünk a világra, hogy „vegetáljunk”, hogy kényelmesen ellegyünk, hogy az életből díványt csináljunk, mely elaltat és minden fájdalmat és félelmet távol tart tőlünk, hanem azért, hogy nyomot hagyjunk. Nekünk, felnőtteknek azt mondta, hogy a fiatalok tudják megtanítani a nyitottságot, a bátorságot a hídépítésre. Ez megerősítés számomra, hogy minél közelebb legyek a fiatalokhoz, és meghívjam erre barátaimat is. Hisz sokszor átéltem: nyílt őszinteségük erőt ad, igazságkeresésük, hitelesség iránti igényük folyamatosan arra késztet, hogy jobb ember legyek.

Fotó: Mezőnyí Zita

Staub Bulcsú



Út az igenig

Sokszor utólag döbbenünk rá egy-egy életszakasz jelentőségére: egy fiatal házaspárt kérdeztünk jegyességük idejéről.

A jegyesség egy különleges időszak. A felkészülés, a megbizonyosodás, a döntés ideje, és mindezeknek a jelzése a pár környezete felé. Innen ered maga a szó is: jegyes, akin valamiféle jel vagy jegy látható, aki eljegyezte magát valakinek. A népi kultúrában a jegyesség látható jele egy kendő volt, amit a lány készített. Egyet a

vőlegényének, annak pontos mását pedig magának, behímémezve neveik kezdőbetűit. Az övbe vagy a szoknya korcába tűrt jegykendő, mely aztán az egész közösség számára egyértelművé tette, hogy viselőik összetartoznak.

Mára a kendő helyét a gyűrű vette át. Az eljegyzésből pedig a közösség ügye helyett egyre inkább a pár

magánügye lett. Miről is szól ez az időszak most, a második évezred hajnalán? Szükség van-e rá? Milyen üzenetet, értékeket hordoz? Erről kérdeztünk egy nemrég házasodott, fiatal párt, Keresztes Istvánt és Keresztes-Sipos Andráét.

Meséljete magatokról!

Hogy indult a közös történetetek?

Andrea: Kerivel már régóta ismerjük egymást, nem is tudjuk pontosan mióta. Egy gimnáziumba jártunk otthon, Csíkszeredában, aztán ugyanabban a kórusban énekeltünk. Ekkor kezdtünk nagyokat beszélgetni mindenféléről, hitbeli dolgokról is, ami nekem sokat jelentett. Egyre jobban megismertük egymást. De nekem volt barátom akkoriban, később Kerinek is lett barátnője. Ritkán találkoztunk, legfeljebb véletlenül összefutottunk. Közben Pestre

kerültem, s mire Keri is feljött (tőlem teljesen függetlenül), én pont indultam egy évre Olaszországba. Megbeszéltük, hogy amikor visszajövök, találkozunk. Így is lett. Sétáltunk, beszélgettünk, és a találkozónkat egy misével zártuk. Úgy mentem haza, hogy „de jót beszélgettem egy régi barátommal”, hisz már korábban lezártuk magunkban az ügyet. Úgy tekintettük, hogy a másik foglalt, hiába teltek azóta el évek. Emiatt tudott olyan szépen, lassan alakulni a kapcsolatunk. Találkoztunk, néha elmentünk misére, aztán egy húsvétkor haza is együtt utaztunk. Elmentünk egy hajnali keresztútra, hidegben, bokáig hóban, fel a meredek kálvárián. Akkor azt gondoltam: „Egy fiú, aki eljön velem, de nem miattam, és a kezét nyújtja, de csak épp, amikor elesnék... egy igazán különleges fiú.” Nekem, akinek nagyon fontos az önállóság, ez sokat jelentett. Semmi más nem történt, ez mégis mérföldkő volt számunkra. Utólag visszanézve nagyjából innen datálható az együttjárásunk. Ettől fogva ugyanis mindennap találkoztunk, hétköznap is gyakran elmentünk együtt misére, utána pedig beszélgettünk egy kicsit... vagy sokat.

István: Én élveztem ezt a lassú folyamatot, ahogyan alakultunk, ahogyan megszületett köztünk valami.

Andrea: Keri szereti jól megérlelni a dolgokat. Így volt ez a lánykéréssel is. Kicsit nehéz volt kivárni, de amikor végül megkért, legalább biztosan tudtam, hogy jól megfontolta és komolyan gondolja.

István: Előtte egy ideig nem találtam rendes munkát, új albérletbe is kellett költöznöm, Andi meg még nem végzett az egyetemmel. Ilyen körülmények között nem volt aktuális a kérdés. Aztán ahogyan minden szépen megoldódott, Andi már várt

volna valami továbblépést, én viszont megörültem, hogy minden rendben van, és egy kicsit megpihenhettem. Ebből származtak konfliktusaink is. Egy szombat reggel viszont úgy keltem fel, hogy ma megkérem a kezét. Rá bő fél évre örök hűséget fogadtunk egymásnak.

Hogyan készültetek? Miről szólt számotokra a jegyesség időszaka?

István: Már korábban, de a jegyességünk alatt is sokfelé jártunk: hallgattunk egy-két előadást a Sapientián; részt vettünk egy fokolár szervezte, együtt járóknak szóló beszélgetéssorozaton, ahol házaspárok meséltek konfliktuskezelésről, a befogadó családokról, pénzügyi dolgokról; voltunk MÉCS Napokon és a Test teológiájáról szóló hétvégén is. A rövid idő ellenére igyekeztünk lélekben is készülni.

Andrea: És így kevesebb időnk maradt az esküvőszervezésen aggódni. Néhányan egy-másfél évet szánnak erre, és végül nem marad energiájuk magára a nagy napra, vagy görcsösen ragaszkodnak ahhoz, hogy minden tökéletes legyen, és ebbe

belefáradnak. Nálunk erre esély sem volt. Mindketten dolgoztunk, én mellette doktoriztam, közben lakást kerestünk és újítottunk fel. Az esküvő szervezése tulajdonképp kikapcsolódás volt. Ugyanakkor formált is minket. Szerintem ezért fontos, hogy a pár maga szervezze az esküvőt: rengeteg döntést kell meghozni, felállítani egy prioritási sort, közben kezelni a környezet felől, az én családom és az ő családja felől érkező reakciókat. Folyamatos önismeret és társismeret. Hogy is képelem el én tulajdonképp? Ő mit szeretne? Mi mit szeretnénk? Odafigyelés, kompromisszumkészség, konfliktuskezelés, jó kommunikáció. Ezeket gyakoroltuk közben.

Mi változott az eljegyzéssel?

István: A feszültség kettőnk között megszűnt. Ez volt a legérezhetőbb változás.

Andrea: Igen, mert újra bizonyosak lehettünk abban, hogy egy az utunk. A lánykérés előtti hónapokban én bizonytalankodtam amiatt, hogy ha Keri nem érzi, hogy tovább kellene lépni, bennem viszont ez egy erős



A Keresztes család albumából (2)

vágy, akkor vajon hogyan tudjuk tovább tervezni a közös jövőnket, összhangban vagyunk-e. Amikor megkérdezte, hogy hozzámegyek-e, ezek a kételyek szertefoszlottak. Ezért is lehet, hogy amíg másoknál még a jegyesség is tartogathat sok kérdőjelet és bizonytalanságot, nálunk ilyesmi nem fordult elő. Addigra már minden kérdést megfontoltunk, jól megismertük egymást, láttuk, mik okozhatnak majd nehézséget a későbbiekben.

Ezek szerint igenis fontos periódus a jegyesség egy pár életében?

Andrea: Igen, szükség van szerintem az átmenetre, és a jegyesség pont erről szól. A tervezés, szervezés és a készület még inkább egymáshoz csiszol (jó esetben). Ha nincsen meg az előkészítés, nagyon sok kudarcnak tesszük ki magunkat és egymást. Az együttjárástól hosszú út vezet a házasságig, ahol már más a feladatod: Otthont teremtesz, alakítod a közös

életet. És valahogy mindent jobban érez az ember. Élesebbek a konfliktushelyzetek, jobban fáj, ha a másik bánt, súlyosabbak még azok a kérdések is, amik már az együttjárás időszakában is felmerültek. Pillanatok alatt ki tud alakulni egy-egy nehéz helyzet. Ilyenkor az esküvő, az Eskü beemel egy új dimenziót. Az segít még, hogy tudjuk, közös az alap. Ha egy konfliktushelyzetben, ami különösen nehéz,

neki is, és nekem is az jut eszünkbe, hogy imádkozzunk, akkor tudom, hogy egy felé tartunk, és a veszekedés fenyegetése ezáltal csökken.

István: Korábban hallottuk, hogy amelyik rendszer a jegyességben nem alakult ki, az a házasságban sokkal nehezebben fog. Ha például nem alakítottátok ki, hogy közösen imádkoztok, később nagyon nehéz lesz. Azt gondoltuk, mennyi időnk lesz, ha majd együtt lakunk. De most olyan kérdések kerültek elő, hogy ki fizeti be a számlát és hasonló, de például a lelki élet a háttérbe szorul. Vagyis a rendszereink kialakítása lett volna még fontos feladat, azóta is küzdünk velük.

Egy biztos: amit végigcsináltunk a házasságkötésünk előtti hónapokban, az azóta is erőt ad; maga a tudat, hogy végig tudtuk vinni. Akkoriban munka után lakást felújítani mentünk, és amikor késő este befejeztük, indult ki-ki haza. Három helyen volt az „otthonunk”. Ezek után, amikor végül összeköltöztünk az esküvő után, hónapokig annak az örömeiben éltünk, hogy együtt vagyunk otthon. Talán mert amiért megküzdesz, dolgozol, az utána jobban a tiéd, jobban értékeled, mert nem repült a szádba sült galambként. ■

Kovács Gábor



A Keresztes család albumából

A keresztény házaspárt a közös remény, vágy és szolgálat teszi eggyé.

Ha Krisztus köt össze

Hol találunk méltó szavakat arra, hogy kifejezzük mily nagy dolog és micsoda boldogság egy keresztény házasság? Az Egyház szentesíti ezt a szövetséget, az eukarisztia megerősíti, az áldás megpecsételi, az angyalok tanúskodnak megkötéséről, és az Atya bejegyzi a Mennyben. Micsoda pár az, melyet két keresztény alkot, akiket egyetlen remény, egyetlen vágy, egyetlen fegyelem és egyetlen szolgálat egyesít! Mindketten egy Atya gyermekei, egy Úrnak szolgálói, valóban ketten egy test... (Mt 19,5). Ahol a test egy, a lélek is egy. Együtt imádkoznak és együtt dicsőítik Istent, együtt tartják meg a böjtöket. Kölcsönösen tanítják, buzdítják és bátorítják egymást.

Mindketten egyenlők Isten egyházában, egyenlők Isten lakomáján, osztoznak egymással a szegénységben és a bőségben, az üldözöttségben és a vigasztalásban. Nincs közöttük semmiféle titok, semmiféle hamisság, semmiféle bántás. Teljes szabadságban látogatják a betegeket, segítik a szükségét szenvedőket. Nem haboznak jótékonyt gyakorolni, kétkedés nélkül vállalnak áldozatot, nem késlekednek a hétköznapi kötelességek teljesítésében. Soha nem elsietett náluk a keresztvetés, türelmetlen az üdvözlés, vagy szótlán az áldás. Zsoltárokat és himnuszokat énekelnek együtt. Ha van egyáltalán versengés közöttük, az csak arra vonatkozik, hogy kettejük közül ki énekl az Úrnak jobban tetsző éneket. Krisztus örömmel tekint rájuk, kedvét leli összhangjukban, és elküldi nekik az ő békéjét. „Ahol ketten összegyűlnek”, ő maga van jelen. És ahol ő jelen van, ott nincs hely a Gonosznak. ■

**Tertullianusz (teológus, 155–220):
A feleségéhez II, 9.
Fordította: Tóth Pál**



© Depositphotos.com / Angel Nieto



Örökül kaptuk a világot

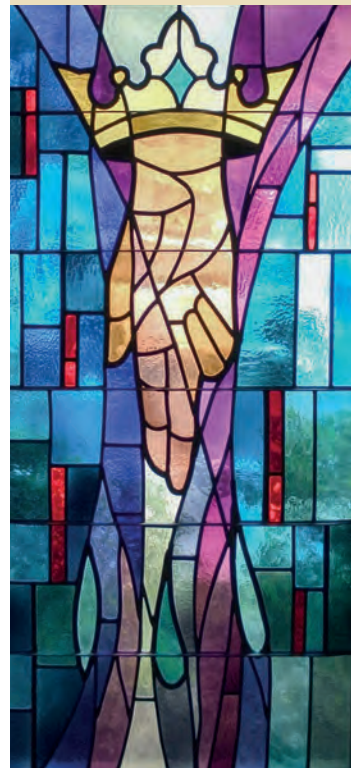
A korintusi keresztények eleven, kezdeményező szellemű közösségéhez szólnak e szavak. A helyi egyház lelkületét különböző karizmatikus indíttatású csoportok határozták meg. Ebből azután feszültségek is adódtak a tagok és a csoportok között, megosztottság, egyes emberek körülrajongása és törtetés. Pál határozottan közbelép, és mindenkit emlékeztet, hogy az ajándékok és a vezetők sokféleségén túl a közösség tagjait ennél valami sokkal mélyebb fűzi egységbe, az, hogy mindnyájan Istenhez tartoznak. Újra elhangzik a nagy keresztény örömhír: Isten velünk van, tehát nem vagyunk idegenek, árvák sem vagyunk, nem vagyunk magunkra hagyva, hanem Isten gyermekei vagyunk, az övéi. Gondukat viseli, mint egy igazi édesapa, és mindent megad, ami javunkra válik. Sőt, elhalmoz szeretetével és ajándékaival: „Minden a tietek – ahogy Pál mondja –, a világ, az élet, a halál, a jelenvalók, az eljövendők: minden a tietek.” Még a Fiát, Jézust is nekünk ajándékozta. Micsoda bizalom ez Isten részéről, hogy mindent a kezünkbe ad. Mi viszont annyiszor visszaéltünk ajándékaival: a teremtett világ birtokosának hittük magunkat és kifosztottuk, elcsúfítottuk; testvéreink urának képzeltük magunkat és szolgaságba vetettük, meggyötörtük őket; mi akartunk rendelkezni saját életünk felett, aztán önteltségünkben elpazaroltuk, nem becsültük meg. „Minden a tietek.” Isten hatalmas ajándékaért hálával tartozunk. Gyakran panaszkodunk, hogy hiányzik valami, és csak azért fordulunk Istenhez, hogy kérjünk tőle. Miért nem nézünk szét magunk körül, hogy fölfedezzük a jót és a szépet, amely körülvesz bennünket? Miért nem köszönjük meg Istennek, amivel nap mint nap megajándékoz?

„Minden a tietek”, ez felelősséggel jár. Gyengéd és gondos odafigyelést kér

minden iránt, ami ránk van bízva: az egész világ és minden ember iránt. Ugyanolyan odafigyelést, mint amelyet Jézustól kapunk („Krisztuséi vagytok”), mint amelyet Jézus kap az Atyától („Krisztus pedig az Istené”). Tudnunk kellene örülni az örvendezővel, sírni a síróval, készen arra, hogy magunkénak tekintsünk és befogadjunk minden panaszt, megosztottságot, fájdalmat és erőszakot, osztozzunk benne és alakítsuk át szeretetté. Mindent azért kaptunk, hogy Krisztus elé vigyük, az élet teljességébe, Isten elé, azaz végső céljához, és így újra megadjuk mindennek és mindenkinek az őt megillető méltóságot, létének legmélyebb értelmét. Chiara Lubich 1949 nyarán egyik nap nagyon erős egységet élt meg Krisztussal, olyan szoros kapcsolatot érzett vele, mint a menyasszony a jegyesével. A hozományra gondolt, amelyet magával kell vinnie ajándékba, és megértette, hogy az egész teremtett világot kell vinnie! Jézus pedig az egész Menyországot hozza örökségül neki. A zsoltár szavaira gondolt: „Kérd tőlem, és örökségül adom neked a népeket, birtokodul a föld határait.” (Zsolt 2,8). Hittünk neki, kértük, és Ő nekünk ad mindent, hogy elvigyük hozzá, Ő viszont nekünk adja a Mennyet: mi hozzuk a teremtett, Ő pedig a teremtetlen világot. Chiara élete vége felé e szavakkal fordult az általa létrehozott mozgalomhoz, amelyben saját magát látta tükröződni: „Mi az utolsó kívánságom? Azt szeretném, ha Mária Műve [a Fokoláre Mozgalom] a világ végezetekor, amikor majd készen áll arra, hogy megjelenjen a feltámadott-elhagyott Jézus színe előtt, azt mondhassa neki – a belga teológus Jacques Leclercq szavaival, melyek mindig megrendítenek: »...a te napodon, Istenem, elindulok feléd... Feléd, Istenem (...) legbolondabb álommal: hogy a kezemben viszem hozzád az egész világot.«”¹ ■

¹ Chiara Lubich: *A kiáltás*. Új Város, Budapest, 2001. 129.

„Minden
a tietek.
Ti azonban
Krisztuséi
vagytok,
Krisztus
pedig
az Istené.”
(IKor 3,22–23)



Láthatatlan város

Ferenc pápa arra hív minket, hogy a kapcsolatok hálójával szőjük át környezetünket, és ezáltal egy új, szeretetre épülő kultúra építésén munkálkodjunk. Ennek a kultúrának a – sokszor rejtekben maradó – életét nevezi ő láthatatlan városnak, amelynek gyümölcseit én is lépten-nyomon tetten érem:

Egy forgalmas közlekedési csomópontnál nagy tömeg szállt fel, szemmel láthatóan diplomaosztóról jöttek a fiatalok. Az ülésemen helyet szorítottam egy lánynak és beszélgetni kezdtünk. Megtudtam, hogy pszichológusnak tanul, hogy mire akar majd specializálódni, miért, mi a helyzet, hogy lehet vagy nem lehet segíteni az embereknek, stb. Mesélt arról, hogy nagymamája gyakran imádkozik.



© Depositphotos.com / Lev Dolgachev

De nem is ez volt a lényeg, hanem, hogy amikor leszállt, mosolyogva visszaintegetett. Nagyon megörültem, hogy ilyen is előfordul egy nagyvárosban egy vadidegen emberrel. Egy más alkalommal a villamosmegállóban nem volt senki, csak egy idős hölgy. Azt gondoltam, biztosan süket (mint én is), ezért félhangosan kezdtem mondani a rózsafüzért. Hát meghallotta, és elkezdtünk beszélgetni az ima erejéről. Azon frissiben

elmeséltem neki a szegedi plébánia történetét, amikor az ott élő indiai szerzetesnővérnek a közösség egymillió forintot gyűjtött az élet-halál közt lebegő, balesetet szenvedett testvére részére, akit Indiában ápoltak. Sőt, szabályosan visszaimádkozták őt az életbe. No, ezzel a hölgygel pedig megbeszéltük, hogy az ima valóban fontos, de legfőképp a közösségben mondott ima. Aztán a következő megállónál leszállt. Egy kutyát sétáltató hölgygel is szóba elegyedtem és megtudtam, hogy milyen sanyarú sorsa van. 70 évesen dolgoznia kell, mert ha kifizeti a számláit 44 ezer forintja marad egy hónapban az életre. Nagyon szomorú és fáradt volt! Mást nem tehettem, csak meghallgattam. ■

Téglásy Klára

Több ember, több szem, több szív

Gyógyszerészként dolgozom az egyik budapesti kórházban. A héten többször szólt a főnővér és figyelmeztetett bennünket, hogy szükségük lesz egy bizonyos gyógyszerre, mert a dózis emelése miatt nem lesz elég a 10 éves gyermeknek. Ugyanakkor ő is és mi is nagyon jól tudtuk, hogy ez a gyógyszer külföldről jön és a beszerzése elég összetett dolog, több kézen megy keresztül, és nem mindig rajtunk múlik a dolog. Beszélgettem vele és megértettem, hogy átlátja ezt a helyzetet. Mondtam neki, természetesen rajta vagyunk az ügyön, de nem tudjuk biztosítani ezt a gyógyszert, azért is, mert későn szólt nekünk. Ez az egész történet azonban közös ügyvé vált a többi kolleganómmal,

többször beszélgettünk róla, több kört futottam, próbáltam sürgetni, de szembesülnünk kellett azzal, hogy nem lesz itt időben a gyógyszer. Munkaidőm lejártá előtt pár perccel telefonált a kezelő orvos és közölte, hogy ha nem érkezik meg a gyógyszer másnapra, vagyis péntekre, akkor a gyermek meg fog halni. Ebben a pillanatban éreztem, hogy itt határozottabban kell lépnem, több szálát kell mozdítanom. Az orvosnak a szava pedig erőt adott, hogy tegyek-tegyünk még valamit. Nem voltam egyedül, amikor telefonált, mellettem volt az egyik kolleganóm is. Az egyik ötlet jött a másik után, sok embert hívtunk fel néhány perc alatt és sok segítőkész, nagylelkű



Pixabay

emberrel beszélgettünk, akik készen álltak, hogy valamit tegyenek az ügyért. Csoda történt. Péntek délelőtt már tudtuk, hogy a gyógyszer úton van Olaszországból, és soron kívül elvámolják. Délután pedig megérkezett, de közvetlenül az osztályra, pontosan azon a napon, amit a kezelő orvos kért, amikor hívtam engem. A beteg gyermek kezelése folytatódik, úgy tűnik, hogy jól reagál. ■

Silvia Scatragli

Az elmúlt év közepéig nagyon aktív életet éltem, azt néztem, hol segíthetek, és tettem, ami erőmből telt. Nyáron viszont olyan komoly gerincfájdalmaim lettek, hogy már a járás is nehezemre esett. Ijesztő volt a fájdalom. Egy háromhetes ún. „nappali kórház” után a kezelések hatására, javulás helyett már menni sem tudtam. Mit kér tőlem Isten? Sokat imádkoztam és elmélkedtem, de a fájdalom mindent elborított. Két hétre bekerültem a kórházba infúziókúrára, és ott jelezték, hogy a végleges megoldás műtét lenne. Mivel kisebbik lányom egy kórház idegsebészetén dolgozik, javasolt egy orvost, akivel átbeszéltük

„Keressétek, ami odafönt van”

a lehetőségeket, de dönteni nekem kellett. Ha igent mondok, három héten belül megoperál, ami a mai egészségügyi ellátás mellett óriási protekciónak számított. Az infúziók után jobban lettem, és lányommal megbeszéltük, hogy ha bírom, várok jövő ősziig, mert ő talán még jobban félt a lehetséges komplikációktól, mint én. Miután ebben

megnyugodtam, másnap reggel ismét kiújult az erős fájdalom, így mégis a műtét mellett döntöttem.

Isten szeretete volt ez a fájdalom, mert segített a nehéz, de jó döntést meghoznom. A vizsgálatokból kiderült, hogy az állapotom súlyosabb, és az is megeshet, hogy lebénulok. Tudtam, hogy sokan imádkoznak értem, ezt kértem is, mert nagyon hiszek az ima erejében. Erős volt bennem a hit, hogy Isten szeret, bármi történik velem.

A kórházba bejött egy ismerős atya, így lelkileg is felkészültem az előttem álló eseményre. A műtét sikerült, örömmel észleltem, hogy mozognak a lábaim... Négy nap után elküldtek a kórházból, mert kellett a hely, de sikerült a volt munkahelyemre három hét rehabilitációra kerülnöm. Nyolc hétig „műanyag páncélban” voltam. Csak állnom és vízszintesen feküdnöm volt szabad.

December elején kerültem haza és ekkor hazajött Nóri lányom, aki Macedóniában él a fokolárban, és úgy ápolt három hétig, mint egy gondos anya a beteg gyermekét. Így húsz év után először együtt töltöttük a karácsonyt.

A betegségem további pillanataiban is folyamatosan láttam, mennyire szeret Isten. Nem lépett fel semmi komplikáció, lányom kórházi ismeretsége nagy ajándék volt. Végig lehetőségem volt a szentségekhez járulni. Otthoni és kórházi tartózkodásom alatt a közösségünk egyik tagja naponta jött áldoztatni.



© Depositphotos.com / Gemadly Poznyakov

A rehabilitáción olyan szobatársam volt, aki teljesen hasonló nézeteket vallott, mint én, együtt áldoztunk, imádkoztunk és olvastuk az életigét, amiről tőlem hallott először, és nagyon megfogta. Megvallhattam a hitemet.

Olyan régi ismerőseim és kollégáim is meglátogattak, akikről azt gondoltam, rég elfelejtettek, és most újra élnek ezek a kapcsolatok.

Megtanultam az elfogadást. Ide tartozik a fokoláros csoportom nagy szíve-szeretete, mert ez olyan nagy volt, hogy az elfogadás néha tényleg nehezemre esett! Csoportvezetőként alázattal kellett fogadni, hogy mások vitték előre a közösség életét.

El tudtam fogadni azt is, hogy úgy készülök a karácsonyra, hogy semmit nem csinállok. Az alázat gyakorlását jelentette nem csak elfogadni, de kérni is. Azóta örülni tudok a természetesnek tartott dolgoknak, például ülés, járás, lépcsőzés, oldalra fordulás.

Szilveszterkor egy szép, békés nap estéjén újabb próba elé állított Isten. Délután Gyöngyi lányom elvitt elhunyt férjem, Iván sírjához, ahol hosszan álltam és elmélkedtem a sírfeliraton, az életigénken.

„Keressétek, ami odafönt van.”

Év vége volt... Mit tettem ennek az ígérenk a jegyében? Mik a terveim? – kérdeztem magamtól és kértem Iván segítségét.

Aztán elmentünk az év végi hálaadó szentmisére. Mivel ekkor még nem tudtam ülni a fűző miatt, eléggé elfáradtam, de lányomé marasztaltak, hogy vacsorázzak velük, persze állva. Este 9-kor, borzasztó kimerülten mentem haza ... és minden szekrény, fiók üresre volt rámolva, minden a szoba közepére dobálva, a virágcserpek a földön... Rádöbentem, hogy kirabolták a házamat. Mindezek

ellenére újból Isten végtelen szeretetével találkoztam. Hívtam a lányomékat, ők a rendőrséget, én pedig lefeküdtem a káosz közepére, mert már nem tudtam állni. Ekkor eszembe jutott a sírfelirat. Igen, Isten komolyan vett. Nem szabad arra koncentrálnom, ami volt. Az elveszett, de előttem áll, ami „odafönt van.”

Természetesen sokkolt a helyzet és sírtam, de megvolt bennem a belső béke. Nagyon fájt, hogy Ivántól kapott emlékeim, ékszereim, amiket különleges alkalmakra vett nekem, mind elvesztek, olyan volt, mint egy második temetés. Vége, nem érinthetem többet. Csak az emlékeimben élhet. Erősen éreztem, hogy Isten megtisztít, lefarag rólam lassan minden felesleges dolgot. A faragás fáj, de tudom,

hogy a javamra válik. Éreztem, hogy szeret, velem van.

Isten a fájdalom és veszítés után ismét kimutatta a szeretetét a közösség tagjain keresztül is. Ők ugyanis nagy odaadással éltek meg a vagyonszűkösséget és egy nagyobb összeget gyűjtöttek számomra.

A betegségem és ez az utóbbi történet is még inkább megtanított a legfontosabbra, hogy „Keressétek, ami odafönt van.” ■



Fotó: Tóth Judit



Belső hajtóerő

A hosszú nyári szünet után még lelkesen ülnek be a nebulók az iskolapadba. De hogyan tart ki ez a lendület a tanév végéig?



Kiskamasz anyukájaként nagyon sokat foglalkoztat a motiváció kérdésköre, és azt látom, hogy pl. az iskolai nevelésben alkalmazott hagyományos büntetés-jutalmazás típusú eszközök a mai világban egyre inkább háttérbe kell, hogy szoruljanak, mert nem tudják betölteni az eredeti szerepüket.

Nemrég kezembe akadt egy könyv, *Szemléletváltás* címmel, amit Carol S. Dweck, a Stanford Egyetem világhírű professzora írt. A motivációra irányuló legújabb nemzetközi kutatásokat mutatja be, melyek egy teljesen

újfajta szemlélettel közelítenek a „siker” fogalmához, a szó legpozitívabb értelmében. A pszichológia tanszék irányításával, sikeres személyiségek életútját, viselkedését, tanuláshoz való hozzáállását vették górcső alá, és az esetek feldolgozásából vonták le következtetéseiket. A tanulás meglepő: elvetik a született tehetség koncepciót, és sokkal inkább a fejlődésre irányuló vágyat, képességet helyezik a középpontba, mint a legfontosabb hajtóerőt. A fő kérdés nem az, hogy „hogyan motiváljuk a gyereket?”, hanem, hogy „mi motiválja a gyereket?” Hiszen mindenkit motivál valami,

de nem feltétlenül az, amit a szülő vagy az iskola szeretne látni.

Ezt a felismerést erősíti Daniel Pink, szintén amerikai pszichológus munkássága is, aki több ezer belső motivációs kutatást dolgozott fel és minden esetben ugyanarra a végkövetkeztetésre jut. „Az embernek veleszületett belső motivációja az, hogy önálló legyen, önmagát irányítsa és kapcsolatban legyen másokkal. És amikor ez a motiváció felszabadul, az ember többre képes és teljesebb életet él.”

Ugyanezt támasztja alá személyes tapasztalatom is: 10 éves lányommal évek óta küzdünk, hogy megtaláljuk azt a motivációs eszközt, amivel jobb eredményeket tudna elérni a fő tantárgyakból. A kezdeti lelkesedést néhány hónap után mindig nagy visszaesések követik. Az első hónapok ötöseit év vége felé sokszor kettesek és hármasok tarkítják. Az elmúlt fél évben megpróbáltam nem a teljesítményre koncentrálni, hanem azt nézni, hogy a gyermekemnek mi a jó és mit csinál lelkesedésből. Meglepetéssel láttam, hogy szabadon hagyva őt, kezdenek előjönni a művészi hajlamai. Gyakran tért haza kötött illetve horgolt holmikkal, amiket az osztálytársaktól tanult meg és a segítségükkel készített. Egy nap pedig azzal állt elő, hogy varrótanfolyamra szeretne menni. A szomszéd épületben nemrég új varroda nyílt, ahol 8-12 éves gyerekek számára indítottak tanfolyamot. Kis gondolkodás után beleegyeztünk a férjemmel. Már az első néhány alkalom hatalmas energiákat szabadított fel benne, gyönyörű zsebkendőtartót, konyhai kesztyűt és kötényt varrt, amit barátoknak tovább tudott ajándékozni. Megértettem, hogy a skatulyázás és görcsös erőlködés helyett sokkal jobban kell figyelnem képességeire és igényeire, és elengedni



a saját gyermekembe álmódott hamis vágyakat. Ráadásként az év végi bizonyítványban örömmel láttam, hogy a korábban begyűjtött rossz jegyeket is jórészt kijavította.

Napjainkban a munka világában már másként tekintenek a motivációra: hatalmas átalakuláson mentek keresztül a hagyományos menedzsment elméletek. A cégezetők már felismerték, hogy tarthatatlan a „folyamatos növekedés” örült rögeszméje. Szükségszerű, hogy erre megoldásként széles körben elterjedjenek azok a megközelítések, amik a profitközpontúságról átteszik a hangsúlyt a kreativitást és önmegvalósítást is támogató, jó munkahelyi légkörrel kiegészült fenntartható vállalati szemléletre.

Hasznosnak tartanám, ha az üzleti kutatások eredményeit megpróbálnák beépíteni az oktatási rendszerbe. Sok pedagógus meglepődne, hogy mennyi közös kapcsolódási pontot lehet felfedezni e látszólag két teljesen más jellegű világ, a vállalatvezetés és a pedagógia között. Lehetne gazdagodni, és meríteni mások felismeréseiből. ■



Pianebony (2)

A magány okai



© Depositphotos.com/ Erwin Wodicka

*Nagyon sok virtuális barátom van az Interneten, de ennek ellenére magányos vagyok, és gyakran azon kapom magam, hogy még sírok is emiatt.
egy tizenhat éves fiú*

Mindenekelőtt nem kell kétségbe esned, mert ez a probléma más kamaszoknál is gyakori. Egyfajta belső szomorúság ez, ami abból adódik, hogy úgy érzed, ki vagy zárva a másokkal való kapcsolatokból, és azt gondolod, hogy értéktelen vagy.

A magány egy másik oka az, hogy éppen személyiséged felépítésén fáradozol, amely – főleg a te korodban – nagyban függ mások rólad alkotott véleményétől. A világ azt akarja, hogy mindig mindent kiválóan és elsőként teljesíts. De ez badarság és becsapás, hisz mindannyiunknak vannak gyengeségei, mind törékenyek vagyunk. A javaslatom az lenne, hogy összpontosíts az erősségeidre és másokban is elsősorban a pozitív tulajdonságokat lásd, és ezeket próbáld is meg jelezni feléjük. Szállj szembe a magánnyal úgy, hogy naponta néhány percet elmélkedésre szánsz, és ne tulajdoníts olyan nagy jelentőséget a hibáidnak. Ha hívó vagy, ajánld fel azokat Jézusnak, Ő biztos, jobban ismer téged, mint te magad.

Ami pedig mások rólad alkotott véleményét illeti, próbáld meg ki-nyílni a kapcsolatok felé. Amennyire csak tudod, támogasd és segítsd az embereket. Nincs a szeretetnél hatékonyabb eszköz arra, hogy mások elismerjenek és melléd álljanak. Nyílj meg mások felé, és ne aggódj, ha ezt nem viszonzazzák azonnal. A szeretet igazán hatékony gyógyszer a magányosság ellen. Ahogy Keresztes Szent János mondta: „Ahol nincs szeretet, oda vidd el te, és akkor ott szeretetet fogsz találni.” ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

A boldogság földje



Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis falu. Hegyek és völgyek vették körül. Az emberek kezük munkájából éltek. Amit ősszel elvetettek, nyáron learatták. Volt itt egy földterület, amit a madárijesztő földjének neveztek, mivel a gazda madárijesztőt állított, hogy őrizze a vetést.

– Gedeon, őrizd a földemet! Jaj neked, ha közel enged a madarakat! Egy szem se veszhet el a magokból!

Gedeon jól végezte dolgát, a madarak messze elkerülték még a föld tájékát is.

Míg egy napon egy kislány csúzlival megsebesített egy kismadarat, és a madárka épp a madárijesztő lába elé esett.



– Jaj nekem! Épp ide kellett esnem! Mi lesz most velem! Jaj, jaj!

Meghallotta Gedeon a kismadár rémült csipogását, és megesett rajta a szíve.

– Gyere, ne félj! Szállj a kezemre és kapaszkodj fel! A madárka meghallotta a kedves hangot. Ép szárnyával és lábcskáival sikerült felkapaszkodnia a madárijesztő mellkasáig, aki helyet készített neki a szíve mellett, mint egy fészekben.

– Itt majd felmelegszel, eszel és meggyógyulsz. Én majd melegen tartalak és ápolgatlak, míg szépen megerősödsz.

Így is történt. Nagy szeretetben éltek együtt, míg elérkezett a nap, amikor a kismadár teljesen meggyógyult.

– Madárkám – szólt Gedeon –, eljött az ideje, hogy kirepülj. Nagyon fogsz nekem hiányozni, de várnak a tieid! Indulj! A kismadár hazatért övéihez, s rövidesen az egész vidéken híre ment, hogy a madárijesztő nem is olyan félelmetes, sőt, nagy-nagy szíve van, és az ő „szalma fészkében” olyan jó, mint a királyi palotában.

Így történt, hogy egy napon egy másik madárka bátorságot vett magának, odarepült és így szólt:

– Madárijesztő Gedeon, szétesett a fészkem és fáznak a kicsinyeim. Adnál nekem egy pár szálát a szalmából, hogy rendbe hozhassam az otthonunkat?

– Tessék, vegyél csak! – válaszolt Gedeon.

Aztán jött egy következő madár:

– Kedves Gedeon, nemsokára megházasodom. A fészekhez pedig szükségem lenne jó minőségű szalmára. Légy oly kedves, adj a tiedből!

– Vegyél, amennyit csak akarsz! – biztatta Gedeon. Ismét jött egy madár:

– A fiókáim megbetegedtek. Kellene a te jó kis szalmából, hogy meg ne fagyjanak. Kérlek, adj belőle!

– Adok neked a mellkasomból. Az a leglágyabb és a legillatosabb.

Rövid időn belül nagyon sok kismadár kereste fel őt. Olyan sokan voltak már, hogy Gedeon így szólt hozzájuk:

– A gazdám nem szeretné, ha akár egy szemet is megennétek a vetésből. Nem adhatok belőle, mert nem az enyém. De amim van, azt szívesen nektek adom. Vegyetek a szalmából.

A madarak pedig mind vittek a szalmából. Az egyik innen, a másik onnan, annyit, hogy a madárijesztő egyre soványabb lett. De boldog volt. Boldog, hogy adhatott. Ott állt kitárt karokkal, akár egy fa, a madarak pedig rászálltak a karjaira, felmásztak a hátára, összegyűltek beszélgetni a vállain, megpihentek még a fején is. Nem volt már egyedül, mint kezdetben, és minél többet adott, a szíve annál jobban felmelegedett. Most már minden madár szabadon keringett, de egyetlen magot sem bántottak. Elég volt nekik, hogy szállhattak és énekelhettek annak ellenére, hogy a szél hidegen fúj, és a fák ágai kopaszon meredeztek az ég felé. Körös-körül hideg tél honolt, de ezen a mezőn úgy tűnt, örök tavasz van.

Így teltek-múltak a hónapok, míg végül tényleg kitavasodott.

Egy napon a gazda kiment megnézni a földjét. Már messziről észrevette a rengeteg madarat. Iszonyú haragra gerjedt.

– Te szerencsétlen Gedeon! – kiáltotta – Nem megparancsoltam, hogy ne engedd közel a madarakat!

Így hallgatsz a szavamra!? Máris fogom a puskámat, és mindet lelövöm!



Illusztrációk: Jánosy Zsófia

De amint közelebb ért, ámulva látta, hogy egyetlen szem gabona sem hiányzik, sőt minden kis magocskából zöld fűszál nőtt ki, nem is látszott sehol a barna föld, csak egy zöld bársonyszőnyeg, mely a szélfuvallatra susogott.

Ahogy rápillantott a madárijesztőre, csodálkozva látta, hogy mennyire lefogyott. Ott állt elgyengülve, karja lehanyatlott, még a feje is félrecsúszott. Olyan sovány volt, mintha a lebegő ruhája alatt semmi sem volna.

A gazda megértette, hogy mi történt. Az utolsó csepp vérét, illetve utolsó szál szalmáját is odaadta, s már a halálán volt. A gazdának összeszorult a szíve.

– Már értem! Kedves madárijesztő, bocsáss meg, hogy rosszat gondoltam rólad!

A tavasz után eljött a nyár is. A szántóföldön hullámzottak az érett kalászkok. Olyan volt, mint az arany. Egyik szántóföld sem volt ilyen szép.

– Mennyi sok búzám termett! – örvendezett a gazda. – Új zsákokat kell vegyek, kevés a régi. Gyertek, madarak, egyetek ti is! Részesüljétek az örömeimből. Gedeon, kedves, téged pedig rendbe hozatlak, új ruhát is kapsz, hogy szebb legyél, mint új korodban. Megérdemled! Madarak, ti pedig röpködjétek, amennyit akartok!

S a madárijesztő földjét ettől a naptól kezdve a boldogság földjének nevezték. ■

Magányos öregek leszünk?

KÖNYV

A nemzedékek váltása. Ütközése. Mindig azt hisszük, jót teszünk, a tőlünk legjobbat. És megdöbbsent a pillanat – az öregotthon, az egyedül maradás. Benke László *És hirtelen leszáll az este* – *Öregek menedéke* c. könyvében ábrázolt világ sokrétű, akár a valóság: a türelemmel viselt igazságtalanság és kiszolgáltatottság mellett megjelenik az önzetlen segíteni akarás is. Riportok, interjúk, lírai részek váltják egymást és bővítik



ismereteinket, s együttérzésre, nagyobb figyelemre hangolnak az idősök irányába. Már másfél évtizede járok egy bentlakó öregotthonba, hetente egy napot, beszélgetni, segíteni, tornáztatni, sétáltatni... Tapasztalom, hogy a nem is mindig hirtelen ránk szakadt öregség, tehetetlenség, magány hihetetlenül borzalmas. A gondos, jószívú nővérek csak a pillanat sebeit tudják bekötözni. A külső segítő szociális gondozók csillapíthatják a fájdalmat. De! Ne magunkat sajnáljuk, ne féljünk a közeli jövőnkől, hanem készítsük fel gyerekeinket, unokáinkat, hogy nemcsak minket, szülőket, rokonokat, de minden magányos szenvedő embert éltetni, gondozni, szeretni kell. Ez társadalmi, gazdasági, szociális, mindegyiknél személyes emberi kötelesség. Egymásért, önmagunkért, közösségünkért. Erről rimánkodik ez a könyv! ■

Hortoványi Jenő

Kitaszítva

FILM



Vannak, akik úgy gondolják, a szavaknak gyógyító ereje van. Divatos nagy jelentőséget tulajdonítani a motivációs beszédeknek, melyektől megrészegetve, újult erővel vethetjük magunkat harcba a kitűzött cél felé. Képzeljük el ennek az ellenkezőjét.

Szavaink mérgeznek. Szavaink megsemmisítenek egy embert, porig rombolhatnak egzisztenciákat. Túl erős? Lucas, *A vadászat* című dán film főszereplője kényszerűen ingatná a fejét. Hősünk éppen újrarendezte életét egy nyugodt kisvárosban, a közeli óvoda megbecsült dolgozójaként, de egy apró füllentés a feje tetejére állít mindent, és nem tudván egyebet tenni, értetlenül áll a történetek előtt.

Thomas Vinterberg dán rendező a Dogma95 csoporttal szerzett nevet, mely célul tűzte ki magának, hogy az emberi élet valós problémáira irányítja rá nézője figyelmét, és partvonalra helyez minden egyéb tényezőt – vizuális effektek, nem-lineáris történetvezetés –, mely elvonná a fő mondanivalóról a figyelmet. Első közismert filmjéhez, a *Születésnaphoz* hasonlóan a 2012-ben készült *A vadászatról* is elmondható, hogy mikor a kamera elfordulna, és a vágó munkába lépne, ő attól a ponttól lendül bele és érzi elemében magát: Lucas történetét végigviszi, és nem törődik azokkal a nézői elvárásokkal, melyek szerint ennyire fájdalmas, már-már groteszk kálváriát egyszerűen nem illik megmutatni.

Mélyre akar menni: vigyázzunk, kiről mit mondunk. Nehogy azon kapjuk magunkat, hogy mi vagyunk egy pletykának indult lavina szenvedő alanyai. Akkor tehát mégis az a jól felfogott érdekünk, hogy a pozitívumokat húzzuk alá? ■

Göbel Gergely

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

KÖZÖSSÉGI FILMKLUB az Új Város Központban [1088 Budapest, Rákóczi út 29.]
2016. október 7. péntek, 19:00: *A vadászat*

Bővebb információ:
Göbel Gergely, gobel.gergely@gmail.com

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Munkatársak: Kovács Bertalan,

Símkó Zsófia, Tóth Judit

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomatás:

Innova-Press Bt. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2016-ra: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu



Kapcsolódó cikkeink
a 10-13. oldalon.

together4europe.org



SPORTNAP

2016. okt. 8. Budapest



A Gyerekek az egységért, az Új Ifjúság mozgalom és a Közös Sport Egyesület rendezésében.

Részletek hamarosan a szervezetek honlapjain, facebook oldalain!

ADD MAGAD!

72ORA
kompromisszum
nélkül


2016. OKTÓBER 6-9. • WWW.72ORA.HU




„ARANYOM,
EZÜSTÖM NINGS,
DE AMIM VAN,
NEKED ADOM”

APCSÉL 3,6

 / HETVENKETORA

 / 72ORA

 / 72ORA



BUDAPEST

új város
egy lap, ami összeköt

A MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZ, A MAGYARORSZÁGI REFORMÁTUS EGYHÁZ
ÉS A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIKUS EGYHÁZ SZERVEZÉSÉBEN



Új Város 2016/9